

Nora Roberts

Spelen met vuur

Voor oude en nieuwe geliefden

O de liefde! O het vuur! Ooit sleurde hij
Met een lange kus mijn hele ziel door
Mijn lippen naar buiten; als zonlicht dat de dauw drinkt.

ALFRED, LORD TENNYSON

Proloog

THREE SISTERS ISLAND

SEPTEMBER 1702

*H*aar hart was gebroken. De gekartelde stukken staken door haar ziel, net zo lang tot elk uur, elk moment van wat er nog van haar leven over was, een en al misère was geworden. Zelfs haar kinderen – degenen die ze zelf had gedragen, en degenen die ze voor haar zuster had gedragen – konden haar niet meer troosten.

En tot haar grote schande was ze hen ook niet meer tot troost.

Ze had hen verlaten, net als hun vader hen had verlaten. Haar echtgenoot, haar geliefde, haar hart, was naar de zee teruggekeerd, en die delen van haar die samen hoop en liefde en magie vormden, waren die dag gestorven.

Hij zou zich niet eens de jaren herinneren die ze samen waren geweest, of de vreugde. Hij zou zich haar niet herinneren, noch hun zonen, hun dochters, en het leven dat ze op het eiland hadden geleid.

Dat was zijn aard. Dat was haar lot.

En dat van haar zusters, dacht ze toen ze boven op de klippen stond waarvan ze zoveel hield, en boven een zee die woest tekeering. Ook hun lot was door liefde en verlies bepaald. Zij die Lucht werd genoemd, had van het knappe gezicht en de vriendelijke woorden gehouden waarachter zich een beest had verscholen. Een beest dat haar bloed had doen vloeien. Hij had haar vermoord om wat ze was, en ze had haar macht niet gebruikt om hem tegen te houden.

En dus had degene die Aarde was getierd en gerouwd en haar haat steen voor steen opgebouwd totdat het een muur was geworden die niemand meer kon afbreken. Ze had haar macht gebruikt om wraak te nemen, haar Leer verzaakt, en het duister omhelsd.

Het duister kwam naderbij en zij die Vuur was, was nu alleen met haar pijn. Ze kon niet meer vechten, en de zin van haar eigen leven niet meer zien.

Het duister fluisterde in de nacht tegen haar, zijn sluwe stem vol leugens. Ondanks dat ze wist wat ze betekenden, werd ze erdoor verleid.

Haar kring was gebroken, en ze kon, en wilde, hem niet in haar een-tje instandhouden.

Ze voelde het naderbij sluipen, als vuile mist over de aarde glijdend. Het hunkerde. Haar dood zou het voeden, en toch kon ze het leven niet meer aan.

Ze hief haar armen, en het vlammeende haar wapperde in de wind die ze met één ademteug had opgeroepen. Ze had nog zoveel kracht in zich. En de zee bulderde ten antwoord, en de aarde begon te beven.

Lucht en Aarde en Vuur – en het Water dat haar haar grote liefde had gegeven, en het haar toen weer had afgenomen.

Deze laatste keer zou zij er weer over regeren.

Haar kinderen zouden veilig zijn, dat had ze geregeld. Hun verzorgster zou op hen passen, hen onderrichten, en de gave, de gloed, zou worden doorgegeven.

Het duister likte aan haar huid. Koude, koude kussen.

Ze stond wankelend op de rand, wil tegen wil, toen de storm binnen in haar en de storm die ze had opgeroepen tegen elkaar raasden.

Dit eiland, dacht ze, dat zij en haar zusters hadden geschapen om veilig te zijn voor de vernielzucht van al diegenen die hen zouden opjagen en doden, zou verloren gaan. Alles zou verloren gaan.

Je bent alleen, murmelde het duister. Je lijdt pijn. Maak een eind aan de eenzaamheid. Maak een eind aan de pijn.

Dat zou ze, maar ze wilde niet haar kinderen verzaken, noch de kinderen die uit hen voortkwamen. Ze had nog steeds de macht, en de kracht en het geestvermogen om die te benutten.

‘Drie maal honderd jaren zal dit eiland van de zusters tegen u beveiligd zijn.’

Uit haar uitgestoken vingers spoot licht dat rond en rond cirkelde, een kring in een kring.

‘Uw hand zal mijn kinderen niet kunnen raken. Zij zullen leven en leren en onderrichten. En wanneer mijn betovering ten einde komt, zullen er drie opstaan die één zullen worden. Een kring van zusters, hun macht gebundeld om het tegen het uur van het diepste duister op te nemen. Moed en vertrouwen, genadige rechtvaardigheid, onbe-

grensde liefde, dat zijn de drievoudige lessen. Zij moeten zich uit vrije wil samenvoegen om hun lot onder ogen te zien. Als zij daarin falen, zal dit eiland in de zee zinken. Maar als zij het duister terugwijzen, zal dit oord nooit uw merkteken dragen. Deze betovering is de laatste die ik afwerp. Zoals ik wil, zo zal het zijn.'

Toen ze sprong wilde het duister haar grijpen, maar het kon niet bij haar komen. En terwijl ze in de diepte stortte wierp ze haar macht als een zilveren net rond het eiland waar haar kinderen lagen te slapen.

1

THREE SISTERS ISLAND

MEI 2002

*H*et was meer dan tien jaar geleden dat hij voet op dit eiland had gezet. Meer dan een decennium geleden dat hij – behalve in gedachten – de bossen, de verspreid liggende huizen, de bochtige stranden en inhammen had gezien. En de dramatische rotsen bij het stenen huis naast de witte vuurtoren van het eiland die als een speer in de lucht stak.

Het had hem niet moeten verbazen dat het hem zo aansprak, en hij had zich ook niet moeten verwonderen over het pure plezier dat het hem bezorgde. Het gebeurde maar zelden dat Sam Logan zich ergens over verbaasde, maar dit keer stond hij versteld van de intense vreugde bij het zien van wat er allemaal was veranderd, en wat niet.

Hij was thuisgekomen, en hij had niet geweten, of in ieder geval niet ten volle, wat dat zou betekenen. Dat gebeurde pas toen hij eenmaal hier was.

Hij zette de auto vlak bij de aanlegplaats van de veerpont omdat hij wilde lopen, de zilte lentelucht ruiken, de stemmen horen die van de boten kwamen, en het leven zien voortkabbelen op dit kleine brokje land voor de kust van Massachusetts.

En, moest hij toegeven, misschien ook wel omdat hij een beetje meer tijd wilde hebben om zich voor te bereiden op het weerzien van de vrouw voor wie hij terug was gekomen.

Hij verwachtte geen warm welkom. Eigenlijk had hij geen idee wat hij van Mia kon verwachten.

Vroeger wel. Toen had hij elke uitdrukking op haar gezicht gekend, en alle stembuigingen. Vroeger zou ze hem op de kade hebben opge-

wacht, met haar schitterende rode haren wapperend in de wind, en haar rookgrijze ogen oplichtend van blijdschap en vol beloften.

Destijds had hij haar horen lachen terwijl ze zich in zijn armen stortte.

Die tijd was voorbij, dacht hij terwijl hij over de weg naar de High Street omhoogliep, naar die rij mooie winkels en kantoren. Hij had er een eind aan gemaakt, hij had zichzelf doelbewust van het eiland verbannen, en van Mia.

En nu maakte hij doelbewust een eind aan die verbanning.

In de tussenliggende tijd was het meisje dat hij had achtergelaten een vrouw geworden. Een zakenvrouw, dacht hij half lachend. Niet zo verbazingwekkend. Mia had altijd al een hoofd voor zaken gehad, en ze had altijd geweten wat winstgevend zou zijn. Het was zijn bedoeling dat te gebruiken – als dat nodig mocht zijn – om zo op een slinkse manier weer bij haar in de gratie te komen.

Sam vond het niet erg om slinks te werk te moeten gaan, zolang hij maar won.

Hij sloeg de High Street in en bleef even staan om een lange blik op de Magick Inn te werpen. Het bizarre stenen gebouw was het enige hotel op het eiland, en het was zijn eigendom. Hij had een paar ideetjes in zijn hoofd, en nu zijn vader eindelijk de teugels uit handen had gegeven wilde hij die hier ten uitvoer brengen.

Maar voor één keertje zou het zakelijke deel moeten wachten totdat hij met het personeel had gesproken.

Hij liep verder en zag met genoegen dat er geen overmatige verkeersdrukte was maar dat het wel gestaag door liep. Daaruit maakte hij op dat de zaken op het eiland goed gingen, wat hem vooraf al was meegegeeld.

Hij liep met lange passen, en snel. Hij was lang van stuk, ruim over de een meter negentig, en had een slank, goedgetraind postuur dat de laatste jaren meer gewend was geweest aan maatpakken dan aan de zwarte spijkerbroek die hij nu droeg. De lange zwarte jas die hij ter bescherming tegen de stijve bries van begin mei had aangetrokken, bolde onder het lopen achter hem op.

Zijn haar, ook gitzwart, verwaaid door de overtocht met de veerpont vanaf het vasteland, hing tot over zijn kraag. Hij had een smal gezicht, met geprononceerde botten. Zijn hoekige gelaatstreken werden enigszins verzacht door de volle, gewelfde lippen, die samen met het zwarte, naar achteren gewiepte haar een dramatisch beeld opleverden.

Zijn ogen gingen gespannen over wat eens zijn thuis was geweest, en wat het ook weer zou worden. Ze waren ergens tussen blauw en groen, de kleur van de zee die zijn thuis omringde, en werden omkranst door zwarte wimpers en wenkbrauwen.

Wanneer het hem uitkwam maakte hij gebruik van zijn uiterlijk, zoals hij ook bij tijd en wijle zijn charme aanwendde, of zijn meedogeloosheid. Hij gebruikte wat nodig was om zijn doel te bereiken. Hij had al geaccepteerd dat hij alles zou moeten aanwenden om Mia Devlin weer voor zich te winnen.

Vanaf de overkant bestudeerde hij Café Boek. Hij had kunnen weten dat Mia erin zou zijn geslaagd een verwaarloosd gebouw tot iets moois, elegants en productiefs om te bouwen. In de etalage waren boeken en lentebloemen in potten rondom een tuinstoel uitgesteld. Twee van haar grootste liefdes, dacht hij. Boeken en bloemen. Ze had die alletwee zodanig benut dat je het idee kreeg dat het tijd was om even een pauze in je werkzaamheden in te lassen, er lekker voor te gaan zitten en je als beloning voor je harde werken door een verhaal te laten meeslepen.

Terwijl hij stond te kijken liep een groepje toeristen – zo lang was hij nu ook weer niet weggeweest dat hij geen toeristen meer van eilanders zou kunnen onderscheiden – de winkel in.

Hij bleef daar, met de handen in de zakken, net zo lang staan tot het tot hem doordrong dat hij stond te talmen. Er was dan ook niet veel dat zich liet vergelijken met een heel slecht gehumeurde Mia Devlin. Hij verwachtte dat ze, zodra ze hem in het oog kreeg, meteen haar vernietigende woede op hem zou loslaten.

Maar wie kon haar dat kwalijk nemen.

Anderzijds, dacht hij met een grijns, was er niet veel dat zo opwindend was als een heel slecht gehumeurde Mia Devlin. Het zou... vermakelijk zijn om weer eens de degens met haar te kruisen. En het zou ook heel bevredigend zijn om die woede tot bedaren te brengen.

Hij stak de straat over en deed de deur van Café Boek open.

Lulu zat achter de kassa. Hij zou haar overal hebben herkend. De kleine vrouw met het kaboutergezichtje dat bijna helemaal schuilging achter het zilveren montuur van haar bril, had in feite Mia grootgebracht. De Devlins hadden meer belangstelling voor elkaar en voor hun reizen gehad dan voor hun dochter, en ze hadden Lulu, het voormalige bloemenkind, aangenomen om voor haar te zorgen.

Omdat Lulu nog bezig was de aankopen van een klant op de kassa

aan te slaan, had hij even tijd om zijn blik door de winkel te laten gaan. Het plafond zat vol met minieme lichtjes die aan sterretjes deden denken en je samen het vooruitzicht om in de voorraad boeken te mogen snuffelen een feestelijk gevoel gaven. Voor de open haard, schoongeboend en opgepoetst en waarin nog meer lentebloemen waren gezet, stond een gezellig zitje. Hun geur verspreidde zich zoet door de lucht, net als het geluid van de panfluiten en piccolo's dat uit de luidsprekers kwam.

Op glimmend blauwe planken stonden boeken – een indrukwekkende selectie, dacht hij terwijl hij erlangs liep, en allemaal topklasse. Iets anders had hij van de eigenaresse eigenlijk ook niet verwacht. Niemand zou Mia ooit van een bekrompen kijk op het leven kunnen beschuldigen.

Zijn lippen krulden toen hij zag dat er op de andere planken rituele kaarsen, tarotkaarten, runen, en beeldjes van elfjes, tovenaars en draken stonden. Een aantrekkelijk arrangement van nog iets waar Mia in was geïnteresseerd, dacht hij. Ook in dit opzicht had hij niets anders verwacht.

Hij pakte een stukje roze kwarts uit een kom en wreef die tussen zijn vingers. Dat zou geluk brengen, maar hij wist wel beter. Voordat hij het terug kon leggen, voelde hij een stroom ijskoude lucht. Met een vriendelijk lachje draaide hij zich naar Lulu om.

‘Ik wist altijd al dat je eens terug zou komen. Slechte appels komen altijd boven liggen.’

Dit was de eerste barrière, de draak die de poort bewaakte. ‘Hallo, Lu.’

‘Schei uit met je hallo-Lu, Sam Logan.’ Ze liet haar blik snuivend over hem heen gaan. En snoof nog eens. ‘Ben je van plan dat te kopen of moet ik de sheriff erbij halen en je laten inrekenen voor winkeldiefstal?’

Hij legde het steentje terug in de kom. ‘Hoe gaat het met Zack?’

‘Vraag het hem zelf maar. Ik heb geen tijd voor jou.’ Hoewel hij meer dan dertig centimeter langer was dan zijzelf, deed ze een stapje naar voren, stak haar vinger naar hem uit en gaf hem het gevoel alsof hij weer twaalf was. ‘Wat moet je hier, verdomme?’

‘Zien waar ik thuishoor, en Mia opzoeken.’

‘Waarom doe je ons allemaal niet een lol en verdwijn je naar waar je de afgelopen jaren hebt rondgeflaneerd? New York City, Parijs, en olala. We hebben ons hier zonder jouw aanwezigheid allemaal prima gered.’

‘Kennelijk.’ Hij liet zijn ogen nog eens kalmpjes door de winkel gaan. Hij voelde zich niet beledigd. Naar zijn idee hoorde een draak aan de prinses verknocht te zijn. En voorzover hij zich kon herinneren was dat precies wat Lulu altijd had gedaan. ‘Leuke tent. Ik heb gehoord dat het café bijzonder goed is. En dat Zacks kersverse echtgenote er de leiding over heeft.’

‘Dat heb je heel goed gehoord. En nou kun je maar beter zo snel mogelijk vertrekken.’

Nee, niet beledigd, maar er kwam wel een scherpe blik in zijn ogen en het groen werd donkerder. ‘Ik kwam voor Mia.’

‘Ze heeft het druk. Ik zal haar zeggen dat je langs bent geweest.’

‘Dat ben je helemaal niet van plan,’ zei hij kalm. ‘Maar ze zal het toch wel aan de weet komen.’

Onder het praten had hij het geluid van tikkende hakken op hout gehoord. Het had gemakkelijk een andere vrouw kunnen zijn die op hoge hakken de wenteltrap af kwam, maar hij was heel zeker van zijn zaak. Zijn hart begon heftig in zijn borst te kloppen toen hij om de boekenplanken liep en nog net zag dat ze de laatste draai nam.

En die blik, die ene blik op haar, sneed hem in duizenden stukjes.

De prinses was koningin geworden, dacht hij.

Ze was altijd al het mooiste schepsel geweest dat hij ooit had gezien. De overstap van meisje naar vrouw had alleen maar extra glanslagen aan die schoonheid toegevoegd. Haar haar was precies zoals hij het zich herinnerde, een waterval van vlamme krullen om een rozig en roomwit gezicht. Die huid, herinnerde hij zich, was zo zacht als de dauw. Haar neus was klein en recht, haar mond breed en vol. En hij herinnerde zich tot in de finesses hoe die aanvoelde en smaakte. Haar ogen waren rookgrijs, haar ogen amandelvormig, en die keken hem nu met bestudeerde koelte aan.

En toen ze naar hem toe liep, was haar lachje net zo koel.

De dofgouden jurk voegde zich naar haar welvingen en legde de nadruk op die eindeloze benen. De hoge hakken die ze droeg waren in dezelfde tint. De kleur deed haar opgloeien alsof ze van binnenuit in brand stond. Maar hij voelde geen warmte toen ze haar wenkbrauw optrok en hem op haar beurt opnam.

‘Gunst, is dit niet Sam Logan? Welkom thuis.’

Haar stem was dieper geworden, een paar graadjes dieper dan vroeger. Zwoeler, heser, zijdeachtiger. Die stem leek kronkelend zijn weg naar zijn buik te zoeken, en ondertussen verwonderde hij zich over

Derde druk

ISBN 978-90-225-6838-5

ISBN 978-94-6023-754-6 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Face the Fire*

Vertaling: Eny van Gelder

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign Munich

Omslagbeeld: Shutterstock.com

© 2002 by Nora Roberts

© 2002 voor de Nederlandse taal Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.